

РЕШЕНИЕ

№ 16803

гр. София, 16.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 27.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **11496** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, във връзка с чл. 256 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по иск на С. Л. А., ЕГН [ЕГН] адрес: [населено място], [улица], ет. 3, с който се оспорва неоснователно бездействие, по чл. 256 от АПК, на Началника на 1 РПУ при ОД на МВР - В., (респективно подчинените му служители) по извършването на фактически действия, а именно: съставяне на предупредителен протокол по чл. 65 и чл. 67 от ЗМВР, на М. Г. Т., ЕГН [ЕГН], адрес по местоживеене: В., [улица], ет. 3, ап. 6, майката на децата им, за неизпълнение на съдебно решение, с което е определен режим на лични контакти.

В жалбата се твърди, че на 19.10.2024 година, около 10 ч., патрул на 1 РПУ към ОД на МВР - В., по негов сигнал, подаден на телефона на дежурния на 1 РПУ, установил неизпълнение на съдебно решение, по смисъла на чл. 182, ал. 2 от НК, от М. Г. Т., която нарушила режим на лични контакти с децата им на датите 19.10. и 20.10.2024 година, определен с решение на съд и не е позволила да се срещнат с жалбоподателя, като служителите не се представили, направили видеозапис, но само на разговора им с А., не и с М. Т., и в режим на бездействие, не съставили предупредителен протокол на майката на децата за неизпълнение на съдебно решение, а според твърденията на полицейските служители, съставянето на такъв не било необходимо и на практика полицейските служители отказали да изпълнят чл. 67 от ЗМВР, който ги задължавал да „предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления“. Предвид това иска съдът, на основание чл. 265, ал. 3, връзка чл. 265, ал. 1 и ал. 2 от АПК, да осъди административния орган - Началника на 1 РПУ към ОД на МВР В., да състави незабавно предупредителен протокол по чл. 65 ЗМВР на М. Г. Т. за неизпълнение на съдебно решение, в хипотезата на чл. 182, ал. 2 НК.

В съдебно заседание жалбоподателят С. Л. А. – редовно призован, не се явява , не се представлява.

Ответникът Началника на 01 РПУ, ОД на МВР-В. – редовно призован, не изпраща представител. Заинтересована страна Директора на ОД на МВР-В. – редовно призована, не изпраща представител, постъпило е писмено становище на 29.01.25г.

СГП – редовно уведомена, явява се прокурор Р.. Прокурорът счита, че исковата молба е неоснователна.

Административен съд София - град, след като обсъди твърденията и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

На 19.10.2024 година, в 9:00, жалбоподателят трябвало да се срещне с децата си С. С. А. и М. С. А., на адрес В., [улица], ап. 6, по силата на режимът на привременни мерки, описан в издаден изпълнителен лист 2145/04.10.2024 година.

Срещу майката М. Г. Т., в полза на жалбоподателя и децата им, действала и Заповед за незабавна защита № 323 по гр. дело 52637/2024 г. по описа на СРС, Трето ГО, 91 състав. Същата заповед била връчена на М. Т. от служители на 1 РПУ, като според него законът изисквал с връчването да ѝ бъде съставен протокол по чл. 65 ЗМВР.

На посочената дата в 9:35 ч. А. звъннал на дежурния в 1 РПУ на телефон 052 611 516 и бил изпратен патрул. Служителите след разговори с майката, казали на жалбоподателя, че "майката иска да даде детето, обаче то не искало да отиде с него". Жалбоподателят поискал да бъде съставен протокол на майката за отказа да изпълни съдебно решение - действие, което попадало в хипотезата на чл. 182, ал. 2 от Наказателния кодекс, но му било съобщено, че не било необходимо, а служителите на МВР следвало да напишат докладна записка.

На 20.10.2024 година, в 11:03 и 11:05 ч. жалбоподателят разговарял по телефона с майката М. Т., с искане да спази съдебното решение и да му позволи да взема детето отново и да го заведе на кино. Обяснил на М. Т., че тя е отглеждащ родител и е длъжна да подготви детето психически и физически за контакт с него. Вместо това, пак по предположения на жалбоподателя, тя дала на детето телефона и - очевидно със знаци, съдейки по заекването на детето и бавното изричане на думите - му разпоредила да му откаже да отиде при него.

В 13:00 подал жалба от две части (за събота и за неделя) в 1 РПУ, регистрирана с входящ номер 433000-25684/20.10.2024 г. Към жалбата приложил Решение 8121104-408/27.09.2024 ч. по ЗДОИ на Директор ВПД на Министерство на вътрешните работи.

На мястото пристигнал патрул и в 14:10 ч. представителите на Началника на 1 РПУ отново провели разговор с майката, след което му съобщили, че не е необходимо да се изготви предупредителен протокол, предвид това жалбоподателя счита, че е изправен пред хипотезата на чл. 256 от АПК, а именно налице е бездействие на административен орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт - в случая ЗМВР и НК.

Искът е процесуално допустим.

Съгласно чл. 256, ал. 1, вр. ал. 3 АПК, бездействието на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат съответно разпоредбите за оспорване на индивидуалните административни актове. С решението си съдът осъжда административния орган да извърши действието, като определя срок за това или отхвърля искането.

Ищецът заявява с исковата молба неоснователно бездействие на административен орган по задължение, произтичащо пряко от съдебно решение.

Искът е предявен от лице с правен интерес - страна в съдебното производство, приключило със съдебното решение, за чието изпълнение по установения от закона ред се иска осъждането на ответника.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

Предмет на защитата по чл. 256 от АПК е задължението на административния орган да извърши дължими по закон действия, т. е. действия по изпълнение на своите законни правомощия.

Производството по чл. 256, ал. 1 от АПК дава процесуална възможност за защита на гражданите и организациите срещу бездействието на администрацията, в хипотезата, когато органите са задължени да извършат предписани от нормативен акт действия. В този случай задължението на административния орган, произтичащо пряко от нормативен акт, следва да съответства на регламентирано от същия нормативен акт субективно право на гражданин или организация. Следователно необходимо е наличие на такова административно правоотношение, при което да е налице защитимо от закона субективно право, което да може да бъде реализирано директно по силата на правна норма чрез съответстващо му действие от страна на административен орган, без да е необходимо издаване на индивидуален административен акт. Това са основните предпоставки за основателност на претенцията по чл. 256, ал. 1 АПК, който извод се налага от анализа на тази норма.

В случая изпълнение на задължението за предаване и последващо връщане на дете по чл. 528 от ГПК е на съдебният изпълнител, който първоначално кани длъжника да изпълни доброволно в определеното място и време това свое задължение. Поканата за доброволно изпълнение трябва да бъде връчена на длъжника по възможност две седмици, но не по-късно от една седмица преди определеното време за предаване на детето. В тридневен срок от връчването на поканата длъжникът трябва да съобщи на съдебния изпълнител: 1. готов ли е да предаде детето в определеното място и време; 2. какви пречки за своевременното изпълнение на задължението съществуват; 3. в кое място и време е готов да предаде детето. За неизпълнение в срок на задължението по ал. 2 съдебният изпълнител налага на длъжника глоба по чл. 527, ал. 3 и при необходимост постановява принудителното му довеждане. Съдебният изпълнител може да поиска от дирекция "Социално подпомагане" съдействие за отстраняване на пречките за своевременното изпълнение на задължението и за разясняване на длъжника, а при необходимост и на детето, на предимствата на доброволното изпълнение и неблагоприятните последици от неизпълнението на съдебното решение. Съдебният изпълнител може да поиска от дирекция "Социално подпомагане" да предприеме подходящи мерки по чл. 23 от Закона за закрила на детето, а при необходимост - от полицейските органи - вземането на мерки по чл. 65 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Ако длъжникът не изпълни доброволно, съдебният изпълнител може да му налага глоба по чл. 527, ал. 3 за всяко неизпълнение, както и със съдействието на полицейските органи и кмета на общината, района или кметството да отнеме детето принудително и да го предаде на възискателя. След влизане в сила на постановлението за налагане на глоба същото се изпраща на Националната агенция за приходите, която възлага на съдебния изпълнител неговото събиране по реда на този кодекс.

Бездействие, съгласно цитираната разпоредба на чл. 256 АПК, е налице само в случаите, в които органът дължи фактическо действие по конкретно задължение, изпълнението на което произтича пряко от нормативен акт, каквото в случая не е налице. От събраните по делото доказателства става ясно, че е издаден изпълнителен лист 2145/04.10.2024 г. за режим на привременни мерки и е в правомощията на съдебния изпълнител да пристъпи към изпълнение по молба на заинтересованата страна, в която се посочва номерът на изпълнителния лист. Началника на 1 РПУ при ОД на МВР - В., (респективно подчинените му служители) не са задължени да извършват

фактически действия, свързани със съставяне на предупредителен протокол по чл. 65 от ЗМВР, защото съгласно разпоредбите на чл. 65 от ЗМВР полицейските органи предупреждават устно или писмено лицето, за което има достатъчно данни и се предполага, че ще извърши престъпление или нарушение на обществения ред, като за писменото предупреждение се съставя протокол, с който лицето се предупреждава за отговорността, която се предвижда при извършване на съответното престъпление или нарушение на обществения ред, но в случая не е имало данни, за това че ще бъде извършено престъпление или нарушение на обществения ред. Твърдението на жалбоподателя, че е извършено престъпление чл.182, ал. 2 от НК също не се установява. Нормата на чл.182, ал. 2 от НК предвижда наказание пробация и глоба от две хиляди до пет хиляди лева, а в особено тежки случаи - лишаване от свобода до шест месеца и глоба от пет хиляди до десет хиляди лева, за родител или друг сродник, който не изпълни или по какъвто и да е начин осуети изпълнението на съдебно решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете. По делото не са налице категорични доказателства да е осъществен състава на този текст. Нежеланието на детето да отиде при жалбоподателя не може да се определи като осуетяване изпълнението на съдебно решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете.

Съдът не споделя и разбирането, че по силата на Решение 8121104-408/27.09.2024 ч. по ЗДОИ на Директор ВПД на Министерство на вътрешните работи, с което полицейските органи: „В случай, че на място няма съдебен изпълнител и не е образувано изпълнително дело, на двете страни се разяснява законоустановения ред, по който следва да процедират. Съставят им се протоколи за предупреждение на основание чл. 65 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР). Ако след това двете страни все още не са стигнали до доброволно изпълнение на съдебното решение или не са отстранили пречките за изпълнението му, служителите на МВР докладват на оперативния дежурен, предупреждават лицето/та, че пречи на полицейския орган да изпълни задълженията си по опазване на обществения ред, за което ще бъде задържан и отведен в районното управление за вземане на отношение съгласно законоустановения ред. В тази връзка ще му бъде съставен акт за установяване на административно нарушение, на основание чл. 4 от ЗМВР, за което в случай, че действията на лицето не съставляват престъпление, ще му бъде издадено постановление на основание чл. 264 от ЗМВР“. На първо място то не може да дерогира закон, а отделно от това е в противоречие с установения от ГПК ред, който урежда предаването и последващо връщане на дете по чл. 528 от ГПК, защото предмет на защитата по чл. 256 от АПК е задължението на административния орган да извърши дължими по закон действия, т. е. действия по изпълнение на своите законни правомощия.

Въз основа на изложеното съдът обуславя извод, че ответникът е извършил дължимото по силата на закона действие /не са иззели функциите на съдебен изпълнител/, не е налице бездействие на административен орган да изпълни свое задължение, произтичащо пряко от закона – чл. 256 от АПК, по извършването на фактически действия, а именно: съставяне на предупредителен протокол по чл. 65 и чл. 67 от ЗМВР и не се налага да бъде осъждан за това, поради което искът следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора съдът осъжда А., да заплати направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 256, ал. 3 от АПК, Административен съд-София – град, Първо отделение, 54 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска на С. Л. А., ЕГН [ЕГН] адрес: [населено място], [улица], ет. 3, с който се оспорва неоснователно бездействие, по чл. 256 от АПК, на Началника на 1 РПУ при ОД на МВР - В., (респективно подчинените му служители) по извършването на фактически действия, а именно: съставяне на предупредителен протокол по чл. 65 и чл. 67 от ЗМВР, на М. Г. Т., ЕГН [ЕГН], адрес по местоживее: В., [улица], ет. 3, ап. 6, майката на децата им, за неизпълнение на съдебно решение, с което е определен режим на лични контакти.

ОСЪЖДА С. Л. А., ЕГН [ЕГН] адрес: [населено място], [улица], ет. 3, да заплати на ОДМВР-В., представлявано от Директора А. А. А., с адрес: [населено място], [улица], направените по делото разноски в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване, чрез настоящия съд, пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.